

De moordgriet

(Zwei Leichen im Keller)

Criminele komedie in drie bedrijven

door

MARGIT SUEZ

vertaling

Hub Fober

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

(Grimas Theatergrime verkoop)

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **DE MOORDGRIET - ZWEI LEICHEN IM KELLER** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **MARGIT SUEZ** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **8** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Sofie Schellekens - kleptomane maar wel 'n geraffineerde; niettemin 'n kostelijk mens

Lia - haar lang niet zo clevere zus, die 'n ander probleem heeft, namelijk drank

Anton - neef van de zussen, met 'n zwak voor Sofie, z'n lievelingstante

Loretta Vlieks - verloofde van Anton, van nature wantrouwend en bovendien doortastend

Paul Pustjens - vertrouwd medewerker van Anton, in de firma en ook daarbuiten

Nico Bok - aanvankelijk vriend van Sofie maar uiteindelijk toch maar 'n goedkope charlatan

Commissaris Bekman - die 'n dubbele moord moet oplossen, zonder de daarvoor vereiste lijken

Evelien - het onvrijwillige slachtoffer van Sofie, maar wel door eigen toedoen

DECOR:

De situatie wordt beschreven, gezien vanuit de zaal. In de korte kant links voren deur naar de keuken, links achter deur naar de slaapkamer van beide zussen. In de korte kant rechts voren een open doorgang. Via deze komt men bij de - onzichtbare - lift naar de kelder, alsmede in de tuin. In dezelfde kant achter 'n raam, dat niet open hoeft. In de brede achterwand, overwegend links, een soort portaal, waarvan links de voordeur. In de achterwand rechts 'n safe, die afgedekt is door 'n schilderij. Tussen het portaal en de safe een kleerkast, die groot genoeg is om wat kleren aan hangers te bevatten en daarnaast ook nog ruimte biedt aan iemand om er zich in te verbergen. Schuin in de rechterhoek 'n divan, die hoog genoeg op de poten staat om er iemand onder te laten kruipen en die zodanig is opgesteld, dat er zich ook nog iemand achter kan verbergen. De bühne is verder ingericht als gewone huiskamer, met tafel, stoelen etc., met dien verstande, dat ergens 'n siertablet voorhanden is ter decoratie, waarop 'n paar flessen drank voor 't grijpen staan. Verder is er ook 'n telefoon. Tot slot: er dient ook 'n rolstoel voorhanden te zijn, 't liefst een met elektrische aandrijving. Daar deze zowel door de slaapkamerdeur als de open doorgang moet, is 't aan te bevelen, dat er op die plaatsen geen drempels zijn. Aan de zijkant van de open doorgang dient ook nog 'n lichtschaakelaar te zitten.

EERSTE BEDRIJF

Lia zit aan tafel in een elektrisch aangedreven rolstoel, op de tafel kan koffie, melk en suikerpotje, alsmede een kop en schotel; zij schenkt zich 'n kop koffie en constateert dan, dat er geen suiker meer in 't potje is, staat op, wil met 't lege potje af in de keuken en op 't zelfde moment.

Sofie: (*achter bühne*) Halt! Staانبlijven, of ik schiet! (*direct erna klinkt 'n schot, gevolgd door kreunen en steunen, Lia naar doorgang*)

Lia: (*angstig roepend*) Sofie? (*Paul valt als 't ware in d'r armen, vangt 'm op*) In 's hemelsnaam, wat zullen we dan nu... (*herkent 'm, geschrokken*) Meneer Pustjens! Lieve hemel, wat is gebeurd? (*ondersteunt hem, terwijl hij naar de tafel strompelt*)

Paul: (*kreunend*) Die is helemaal doorgedraaid! Heeft er meteen op losgeknald!

Lia: U bedoelt Sofie?

Paul: (*met vertrokken gezicht z'n achterste betastend*) Wie anders!

Lia: (*hem in de rolstoel duwend*) Kom, gaat u nu eerst maar eens zitten. (*Paul springt met van pijn vertrokken gezicht weer op, loopt van de weersomstuit om de tafel heen, met rug naar 't publiek, men ziet, dat z'n broek op 't zitvlak vol gaten zit*)

Lia: Heeft Sofie soms met 't jachtgeweer op u geschoten?

Paul: (*woedend*) Nee, ze heeft met mottenballen naar me gegooid! (*zwaar op de tafel leunend en ziende dat Sofie met 't geweer via de doorgang binnenkomt*) Neem haar in godsnaam dat geweer af!

Lia: (*kwaad tot Sofie*) Zeg, ben jij nog normaal? Besef je ook wel wat je gedaan hebt?

Sofie: (*met opvallende halsketting om, zet 't geweer aan de kant, verdedigend*) Ik heb 'm toch gesommeerd te blijven staan! Als hij dat gedaan had, zou ik niet hebben afgedrukt.

Paul: Zelfs de politie lost eerst nog 'n waarschuwingsschot!

Sofie: Eerstens ben ik niet van de politie en tweedens sloop u om het huis heen.

Lia: We hebben 'n dokter nodig!

Sofie: Onzin! Die hagelkorrels peuter ik er zelf wel uit. Uiteindelijk is m'n man lang genoeg bij de EHBO geweest en z'n tas staat nog steeds in de kelder.

Paul: U gelooft toch zeker niet...

Lia: (*heeft inmiddels nog 'n kop en schotel uit de keuken gehaald*) Drinkt u nu maar eerst eens 'n kop koffie voor de schrik. (*schenkt*)

Paul: 'n Stevige borrel zou me nu beter van pas komen!

Sofie: De jenever hebben we nodig voor 't desinfecteren.

Paul: Ik vertel u, dat hierover 't laatste woord nog niet gesproken is.

Sofie: Ik kon immers niet weten, dat u 't was, die bij nacht en ontij rond ons huis sloop!

Paul: Van nacht en ontij kan op dit moment geen sprake zijn. (*giet melk in z'n koffie*) En om 't huis geslopen ben ik ook niet. Ik wilde alleen maar via het tuinpoortje binnenkomen. (*ontdekt nu, dat er geen suiker meer is*)

Lia: (*haalt 't schepje eruit, dan met potje richting keuken*) Momentje, ik haal suiker.

Sofie: Er is geen suiker meer. Neem maar dat doosje, helemaal achteraan links in 't kastje. (*Lia af, Sofie tot Paul*) En waarom wilde u dan langs achterom binnenkomen? Om te kijken of wij er waren? Interesseert u zich soms voor onze safe? (*werpt 'n blik op het schilderij aan de muur*) Of wilde u me weer chanteren?

Paul: (*onthutst*) Wat zegt u?

Sofie: Wie heeft me anders aan de telefoon vijftigduizend voor de chip geboden, als ik 'm terug zou geven?

Paul: Ik heb alleen gezegd, dat deze microchip, die u gestolen hebt, in feite zoveel waard is.

Sofie: Zo zo. Ik zou dus 'n microchip gestolen hebben?

Paul: Doet u toch niet net, alsof u van de prins geen kwaad weet! Bovendien heb ik u gadeslagen toen u in de firma van uw neef was. U hebt de chip gewoon uit de brandkast gehaald! 't Is verdorie toch niet de eerste keer, dat u iets achterover hebt gedrukt!

Sofie: Wat wilt u daarmee zeggen?

Paul: (*wegwenkgebaar*) Laten we er maar over ophouden. Geeft u liever die chip terug! Anton heeft 'm zelf ontworpen en hij bevat de nieuwste ontwikkeling op computergebied.

Sofie: Waarin u ten zeerste geïnteresseerd bent. (*Lia terug met tamelijk exotisch uitziend blikken doosje, zet 't op tafel, steekt er 't suikerschepje in*)

Paul: (*doet geërgerd, driftig, vier schepjes suiker in z'n koffie*) Begrijpt u 't dan niet? Eerstens werken uw neef en ik zeer nauw samen en tweedens: als die chip in handen van de concurrentie komt, kan Anton 't wel schudden! (*drinkt ferme slok koffie*)

Sofie: Zie je wel! Daarom heb ik 'm ook veilig gesteld.

Paul: Als u de chip niet teruggeeft, zal ik Anton erover moeten informeren dat u 'm gestolen hebt. (*drinkt rest van de koffie*)

Lia: (*geschrokken tot Sofie*) Heb je soms alweer...

Paul: Inderdaad, uw zus heeft alweer eens iets laten meegaan. Deze keer uit de safe van haar eigen neef. (*voelt aan z'n hoofd*) Vraagt

u 't haar maar zelf.

Sofie: Ik wilde niets anders, dan Anton tegen de hyena's in z'n bedrijf beschermen.

Paul: *(aan z'n achterste voelend)* Zou u nu eindelijk niet eens 'n arts willen bellen? Dit doet gemeen pijn hoor!

Sofie: Ik heb toch gezegd, dat ik 't wel zou doen. *(tot Lia)* Maak de tafel vrij en dan moet hij er op z'n buik overheen gaan liggen. Ga ik ondertussen in de kelder de operatiespullen halen.

Paul: *(wankelend)* 't Is me opeens zo duizelig.

Lia: *(brengt 'm naar de divan)* Kom maar. Gaat u maar 'n moment op de divan liggen.

Paul: *(steunend, gaat op z'n buik op de divan liggen)* Was ik maar nooit hier naartoe gekomen! *(z'n hand valt slap naar beneden)*

Lia: *(tot Sofie)* Nu zie je, wat je hebt aangericht. Hij is doodop!

Sofie: Trek z'n broek uit, haal ik vlug de tas. *(wil af via doorgang)*

Lia: *(angstig)* Sofie, ik geloof, hier klopt iets niet! *(rammelt aan Paul)* Meneer Pustjens, kunt u me horen?

Sofie: *(komt nader)* Als ik niet zeker wist, dat jouw koffie je reinste afwaswater is, zou ik haast geloven...

Lia: O nee dame, aan m'n koffie ligt 't heus niet. Dan eerder aan de suiker. Vertel me liever eens waar dat rare doosje *(wijst)* vandaan komt, dat je me hebt laten halen.

Sofie: Dat is nog suiker van tante Geertrui.

Lia: *(liefdevol over rolstoel strelend)* Ach, zo, tante Geertrui, ja. God hebbe haar ziel.

Sofie: *(Paul bekijkend)* Zeg Lia, dat is werkelijk raar. Hij beweegt helemaal niet meer. *(voelt z'n pols)* Maar van zo'n paar hagelkorrels kan men toch niet... *(legt haar oor aan z'n hart)*

Lia: *(voelt eveneens z'n pols, trekt 'n ooglid omhoog, ontzet)* Hij is...

Sofie: *(schraapt haar keel)* Je bedoelt dat hij eh...

Lia: *(roept)* Hallo, meneer Pustjens!

Sofie: Misschien wil hij alleen maar wraak nemen en ons schrik aanjagen.

Lia: Dat weten we zo. We leggen 'm gewoon op z'n rug en als hij dan nog niet reageert... *(draaien 'm samen op z'n rug)*

Sofie: *(roept)* Meneer Pustjens, ik ga nu die chip voor u halen! *(geen reactie)*

Lia: Die simuleert niet. *(er wordt aangebeld)* En wat moeten we dan nu?

Sofie: Kom, help me! Neem jij z'n benen! *(neemt 'm zelf bij de schouders)*

Lia: *(aarzelt)* En dan?

Sofie: Pak aan! We schuiven 'm onder de divan! *(beiden duwen Paul onder de divan, Sofie haalt vlug 'n deken uit de kast, drapeert die over de divan en trekt ze zover naar beneden, dat Paul niet meer te zien is; er wordt weer aangebeld, tot Lia)* Allé, ga kijken wie er is! *(brengt 't geweer vlug via doorgang af, gaat op divan zitten, terwijl Lia Anton via de voordeur binnenlaat)*

Anton: Tante Lia, tante Sofie! Hallo zeg! Wat trekken jullie voor gezichten? Lijkt wel, alsof jullie net tegen 'n spook zijn aangelopen.

Sofie: *(opspringend)* Hé, wat?

Lia: Sofie is de laatste tijd erg nerveus.

Anton: *(hand om schouder Sofie)* Nerveus? M'n moordgriet zou nerveus zijn? Ha, moet u 't eens met Valeriaan proberen.

Sofie: Wie is dat?

Lia: *(tot Anton)* Kom, ga 'n moment zitten. Kop koffie?

Anton: Ja, graag. *(gaat in de rolstoel zitten, springt dan weer op)* Neem me niet kwalijk. Dat is natuurlijk niet gepast. *(Sofie naar keuken, meteen terug met kop en schotel)*

Lia: Och, blijf toch zitten jongen. *(duwt 'm weer in de stoel terug)* Tante Geertrui zou er beslist niets op tegen hebben gehad.

Sofie: *(schenkt koffie en melk, doet daarna suiker)* Drie lepeltjes toch?

Anton: *(nikt)* Ja, dank u. Maar eh, wat ik vragen wilde, is Paul de laatste tijd nog geweest?

Lia: Paul Pustjens?

Sofie: *(giechelend)* Misschien ligt hij wel onder de divan.

Anton: Neem me niet kwalijk, tante Sofie, maar ik ben nu niet direct in de juiste stemming voor grapjes.

Sofie: *(kucht eens)* Dat ik 'm voor 't laatst gezien heb, was bij jou in de firma.

Lia: Je zoekt 'm toch niet echt hier bij ons?

Anton: Had toch kunnen zijn. Uiteindelijk hebt u, tante Sofie, 'm immers al eens eerder uitgenodigd voor 'n kop koffie, nietwaar. *(drinkt koffie. haalt pillendoosje tevoorschijn, slikt 'n tablet, laat 't doosje op de tafel liggen)*

Sofie: Moet je 'm dan per se hebben?

Anton: Och, hebben... Maar bij mij in de firma is 'n waardevolle chip verdwenen.

Lia: Heeft 't wat met computers te maken?

Anton: Uiteraard. Het gaat om 'n microchip, met 'n uitvinding, die voor ons zeer belangrijk is. *(drinkt weer koffie)*

Sofie: Ach ja, daarvan begrijpen wij toch niets.

Anton: De chip is 'n prototype en voorbestemd om later in grote

massa's te worden aangemaakt. Ik had 'm op de computerbeurs willen presenteren en nu is ie verdwenen. (*Lia werpt bestraffende blik op Sofie*)

Sofie: Hij is weg? Had je 'm dan niet in de brandkast opgeborgen?

Anton: Zeker. En dat is 't 'm nu net. De combinatie ervan kennen, buiten mij, alleen m'n secretaresse en Paul. (*drinkt rest koffie*)

Sofie: Daarmee wil je toch zeker niet zeggen...

Anton: Ik kan 't me eigenlijk niet voorstellen. Maar vanaf 't moment dat Paul voor 't laatst in de firma was, is ook de chip verdwenen. En nu heeft hij ook nog 'n paar dagen vrijaf genomen! (*trekt z'n das los, voelt aan z'n voorhoofd*)

Sofie: Dan heeft hij 'm gestolen!

Anton: Ik kan 't gewoonweg niet geloven. Op Paul heb ik tot nu toe altijd kunnen bouwen! (*steunt z'n hoofd in beide handen*)

Sofie: Dan zal ik jou eens iets vertellen jongen! Ik heb van begin af aan gedacht dat die niet te vertrouwen was. En nu weet ik ook waarom hij, toen ik bij jou in de firma was, de hele tijd in de buurt van de brandkast stond rond te lummelen.

Lia: (*tot Sofie, bevelend*) Sofie, je vertelt 'm nu meteen de waarheid! Hij weet immers, dat je steelt bij 't leven! (*het hoofd van Anton, die achterover in de stoel leunt en heel erg moe is geworden, valt nu terzijde, Lia tot Anton*) Sofie heeft die chip weggenomen.

Sofie: Ja ja, maar alleen uit zekerheidsoverwegingen.

Lia: Vantevoren heeft ze je waarschijnlijk uitgeloerd, toen je de combinatie intoetste. (*verwijtend tot Sofie*) En je hebt ook nog toegelaten, dat hij meneer Pustjens ging verdenken.

Sofie: (*tot Anton*) Ben je nu kwaad op me? Anton, waarom zeg je dan niets? Je krijgt je chip toch terug jongen! Kom, wat heb je nu? Je zou toch op z'n minst iets kunnen zeggen! (*rammelt aan 'm, Anton valt nu helemaal terzijde*)

Lia: Wat mag dat dan voor 'n tablet zijn, dat hij net genomen heeft?

Sofie: (*nog aan Anton rammelend*) Klopt 't, dat die chip vijftigduizend gulden waard is?

Lia: (*angstig*) Is hij soms ook...?

Sofie: Je denkt...? (*rammelt nog eens aan z'n schouder, verontwaardigd*) Moet je nagaan, leg ik 'n volledige bekentenis af en hij luistert niet eens naar me!

Lia: (*voelt z'n pols*) Dit is ernst Sofie.

Sofie: Je bedoelt, zo ernst als bij Paul Pustjens?

Lia: Ik vrees van wel ja.

Sofie: 't Zijn toch ook geen mannen meer vandaag de dag!

Lia: (*voelt weer z'n pols*) Wat doen we daar nu mee? (*laat z'n pols*

los, die met 'n klap op de armleuning van de rolstoel valt, deze komt in beweging, begint in kringetjes rond te rijden, Anton veroert zich niet, de zussen vertonen alle tekenen van hoogste onzekerheid)

Mijn god, mijn god, op de rolstoel van tante Geertrui rust 'n vloek!

Sofie: Ach wat. Ik denk eerder, dat z'n hand op de bedieningsknop rust! *(springt toe, neemt hand van Anton van de knop, stoel staat stil)*

Lia: *(in paniek)* O nee, zeer beslist niet! Hier gebeuren rare dingen! Eerst meneer Pustjens...

Sofie: Maar die heeft er niet eens ingezeten!

Lia: Misschien dat Anton wel helemaal van de kaart is door de pil, die hij genomen heeft. Denk je niet?

Sofie: Kan ik me niet voorstellen. *(maakt vingertopje nat, steekt 't in de doos, likt eraan)* Smaakt toch echt naar suiker.

Lia: Je denkt toch niet, dat daar gif in zit?

Sofie: Weet ik 't? Misschien is die suiker wel camouflage. Ik vraag me sowieso af wat ze met dat doosje moest. We hebben immers altijd samen gegeten en gedronken.

Lia: Misschien moeten we die suiker wel laten onderzoeken. 't Is toch in feite zo, dat tante Geertrui zelf toch ook wel erg vlug gestorven is, nietwaar?

Sofie: Waarom is dat doosje dan nog haast vol?

Lia: Mij lijkt 't maar het beste om de politie te bellen.

Sofie: Maar dan komen we onder verdenking van moord te staan! Zou 't niet veel beter zijn die twee te laten verdwijnen?

Lia: O nee, o nee zeg, jij brengt ons toch ook in situaties!

Sofie: Hoezo ik? Jij hebt toch die suiker gehaald!

Lia: O ja. Maar wie heeft me gestuurd? En wie heeft meneer Pustjens op 'n lading hagel getraceerd?

Sofie: Dat heeft er toch helemaal niets mee te maken!

Lia: *(naar telefoon)* Goed, wat jij doet moet jezelf weten, maar ik bel de politie!

Sofie: En stel eens, dat ze zelfmoord gepleegd hebben?

Lia: Je bedoelt hier, in onze woning?

Sofie: Die daar, onder de divan, was immers al niet meer toerekeningsvatbaar, anders was hij niet rond ons huis geslopen en Anton heeft zich voor onze ogen van 't leven beroofd, dat heb je zelf gezien.

Lia: Dat geloof ik niet. Nee nee, ik bel nu!

Sofie: *(haar tegenhoudend)* Zodat we binnen de kortste keren gearresteerd worden? *(doelt op de doos suiker)* Stel, dat die suiker werkelijk vergiftigd is, hoe wil je dan bewijzen, dat je daar niets van

geweten hebt?

Lia: Weet ik niet.

Sofie: Zie je wel! Zou je de rest van je leven soms achter tralies willen zitten?

Lia: *(ontzet)* Sofie! De hemel beware me! Ik geloof, dat ik dan nog liever dood zou willen zijn! *(heeft fles van 't tablet genomen)*

Sofie: Makkelijk zat. Moet je nog 'n kop koffie nemen met suiker. *(Lia neemt slok uit de fles)*

Lia: Maar wat moeten we dan? Eerst meneer Pustjens en nu ook nog Anton!

Sofie: Mij lijkt, dat we ze eerst maar eens naar de kelder moeten brengen.

Lia: Ik weet niet, of ik dat wel met m'n geweten verantwoord kan.

Sofie: Voor mijn part in de hobbyruimte, daar is 't gezelliger. Anton zal ons dat beslist niet kwalijk nemen. *(strijkt 'm de haren uit z'n gezicht)* Moet je zien hoe vredig hij eruit ziet. Noemde me steeds z'n moordgriet! *(haalt uit Anton's borstzakje twee tickets, die iets uitstaken)* Moet je zien.

Lia: Dat zijn vliegtickets.

Sofie: Als dat geen lotsbeschikking is, Lia. Het toeval meent 't goed met ons.

Lia: Ja ja, maar je kunt ze 'm toch niet zomaar afnemen! *(neemt nog 'n slok, zet fles terug)*

Sofie: Hij heeft ze immers toch niet meer nodig! *(kijkt op de tickets)* Naar Majorca wilde ie! Gegarandeerd met Loretta.

Lia: Ik mag er niet aan denken!

Sofie: Toe nou Lia. Vliegen wij toch voor hem! Zijn we 'm eigenlijk wel verschuldigd. Is niet eens zoveel moeite. En bovendien is de wereld daar helemaal in orde.

Lia: En wat doen we met de microchip die jij gestolen hebt?

Sofie: Eerstens moet je niet steeds zulke banale woorden gebruiken en tweedens lijkt 't me maar het beste dat ding aan de concurrentie aan te bieden. Of denk je soms, dat Anton's medewerkers er ons dat voor willen geven wat hij werkelijk waard is? Die zullen ons vast en zeker beduvelen, omdat ze weten, dat wij er toch geen verstand van hebben.

Lia: En jij denkt, dat de concurrentie dat niet zal opvallen?

Sofie: We moeten iemand in vertrouwen nemen, die verstand heeft van computers en ik weet ook al wie.

Lia: *(afwerend)* Toch zeker niet jouw meneer Bok?

Sofie: Waarom niet? Hij is vertegenwoordiger in computers en heeft er in elk geval meer verstand van dan wij.

Lia: (*spits*) Weet je ook zeker, dat hij geen vertegenwoordiger van stofzuigers is?

Sofie: Ik waarschuw je Lia! Ik kan niet toelaten, dat je mijn Nico voortdurend loopt te beledigen.

Lia: Die heeft toch alleen maar op jouw huwelijksadvertentie gereageerd, omdat hij wist dat je wat geld had.

Sofie: En hoe kon hij dat dan weten?

Lia: Dat heb je in die advertentie toch duidelijk laten doorschemeren. Doktersweduwe met eigen huis zoekt kennismaking met een nette serieuze heer. (*laatlunkend*) Als ik dat al hoor!

Sofie: Had ik dan misschien moeten schrijven: weduwe van EHBO-er met half huis?

Lia: Maar als je hem inlicht en deelgenoot maakt, heeft hij ons toch in de hand!

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto